

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ

我在无限
游戏里封神

คู่วีล่าเจียว
壶鱼辣椒

เขียน

เหมยจเวี่ยน และ เหม่ม

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✂ @Lilac_Novel

กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้งกับ ‘กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ’ ในที่สุด ดันเจี้ยน <<ป่าชายแดน>> ก็มาถึงบทสรุป เล่มก่อนเฮยเถาพยายามง้อไปหิ้วสุดชีวิต แต่จะขอคืนดีสำเร็จหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับไปหิ้วแล้ว ทว่าการตัดสินใจของไปหิ้วกลับทำให้เฮยเถาต้องผิดหวัง แถมหลังจบดันเจี้ยนนี้ต่างคนต่างก็ต้องแยกย้ายกลับกิลด์ตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน การแข่งขันรอบพีรีซีชั่น กำลังจะเริ่มแล้ว!

ในเมื่อไปหิ้วสามารถหลอกตู้ซันอิงผู้มีค่าความโชคดีเต็มร้อยมาร่วมทีมสำเร็จ ก็ต้องใช้ประโยชน์ให้คุ้มค่าในรอบพีรีซีชั่น เรามาดูกันว่าค่าความโชคดีของตู้ซันอิงจะเอาชนะความช่วยเหลือของไปหิ้วได้หรือไม่ แต่พอต้องเข้าดันเจี้ยน <<หมู่บ้านอินซาน>> ดูเหมือนความช่วยเหลือของไปหิ้วจะทะเล่เกินร้อย

เรามาดูกันดีกว่าค่ะว่า ไปหิ้วกับมู่ซื่อเจิงจะรอดจากหมู่บ้านอินซานหรือไม่

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

305

ปาชาญาณ 33

ในป่าลึก

เฮยเถาแบกไปหลิ่วกระโดดข้ามไปมาบนต้นไม้ เข้าใกล้ริมฝั่งทะเลสาบมากขึ้นเรื่อย ๆ เสียงของถังเอ๋อร์ต่ำกับหลิ่วเจียอี่ดังแว่วมาจากด้านล่าง

“ซากศพพวกนั้นยังคงไล่ตามเรามา พุดให้ถูกก็คือไล่ตามนาย” ถังเอ๋อร์ต่ำรายงาน

หลิ่วเจียอี่ถาม “ไปหลิ่ว คุณกำลังล่อให้ซากศพเหล่านี้ตกลงสู่กันทะเลสาบขณะที่ข้ามทะเลสาบ จากนั้นก็เก็บแต่มีโซ่ไหม”

ไปหลิ่วตรงอึมเบา ๆ หลิ่วเจียอี่สบตากับถังเอ๋อร์ต่ำ พวกเขาออกไปยังทะเลสาบที่อยู่ตรงหน้า แล้วสลายตัวทันที

ซากศพมากมายตะเกียกตะกายจากพื้นดิน แล้วผสานเข้ากับซากศพครึ่งร่างจำนวนหนึ่ง จากนั้นก็เงยหน้าอ้าปากคำรามใส่ไปหลิ่วที่อยู่ด้านบนอย่างคลุ้มคลั่งดุร้าย ก่อนป็นขึ้นไปบนต้นไม้ไล่ตามหลังพวกเขา

เฮยเถาใช้เท้าซ้ายถีบกิ่งไม้เพื่ออาศัยแรงในการกระโดด โดยมีซากศพสีดำจำนวนมากกระโดดขึ้นลงอยู่ด้านหลัง พวกมันคำรามพลาฟพุ่งเข้าใส่ไปหลิ่วที่ซึ่หลังเฮยเถาอยู่

เฮยเถารับหมุนตัวปกป้องไปหลิ่วด้วยสีหน้าเรียบเฉย เขาสะบัดแส้กวาดซากศพเหล่านั้นลงไปทั้งหมด แล้วย่อเข่าข้างหนึ่งลงเล็กน้อยเพื่อกระโดดข้ามไปยังต้นไม้อีกต้นอย่างมั่นคง

ต้นไม้สิ้นสองครั้ง จู่ๆ เฮยเถาก็เอ่ยปาก “ไปหลิว นายคงรู้ว่าทำไม ซากศพเหล่านี้ถึงได้ไล่ตามนาย แถมนายน่าจะสลัดการไล่ตามแบบนี้ได้ไม่ยาก แล้วทำไมนายต้องจงใจล่อให้ซากศพเหล่านี้ไล่ตามมาด้วยล่ะ”

ไปหลิวอมยิ้ม “เมื่อกี้หลิวเจียอ์ก็พูดไปแล้วไม่ใช่หรือ ตราบใดที่ซากศพเหล่านี้ยังไล่ตามฉันมา ตามหลักเหตุผลแล้ว ฉันจะสามารถหลอกล่อให้พวกมันตามมาจนตกลงสู่ก้นทะเลสาบซึ่งเป็นจุดเก็บแต้มได้ ขอเพียงซากศพเหล่านี้ถูกเก็บกลับไปยังก้นทะเลสาบ ก็จะไม่เป็นแต้มของฉัน นี่คือเป้าหมายของฉัน”

เฮยเถาไม่ชะงักเลยสักนิด “โกหก นี่ไม่ใช่เป้าหมายของนาย”

ไปหลิวชะงัก เขาคลายมือที่กอดคอเฮยเถาออกนิดหน่อย แล้วตอบด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะอย่างสบายใจ “เฮยเถา ด้วยสัญญาชตาณของนาย ก็ไม่ทำให้เดาความคิดของฉันได้ถูกต้องทุกครั้งหรอกนะ

“บางครั้งก็ฟังคำพูดที่ฉันบอกนายบ้าง อย่าเชื่อสัญญาชตาณของตัวเองอย่างเดียว”

เฮยเถาเสียบไปครู่หนึ่งพลงขมวดคิ้วเล็กน้อย คล้ายกำลังพยายามปรับตัวให้ไม่เชื่อในสัญญาชตาณของตัวเอง จากนั้นก็พูดต่อ “ขอเพียงล่อซากศพให้ตกลงสู่ก้นทะเลสาบได้ นายก็จะไม่ถูกซากศพเหล่านี้ไล่ตามใช่ไหม”

ไปหลิวหลุบตา “ใช่แล้ว”

เฮยเถาชะงัก ก่อนย่อขาลงข้างหนึ่งแล้วกระโดด พลงสะบัดแล้วจัดการซากศพที่เข้ามาใกล้ เดินทางไปยังทะเลสาบ

ไปหลิวซบไหล่เฮยเถาพลงมองทะเลสาบสีครามที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ก่อนนอ้นมือเข้าหากันเล็กน้อยเหมือนกำหมัด

ลมหอบเอาฝุ่นควันพัดผ่านเส้นผมของพวกเขา ความเร็วที่เฮยเถาซบเข้าใกล้ทะเลสาบก็เร็วขึ้นเรื่อยๆ

ไปหลิววางศีรษะลงตรงกลางกระดูกสะบักของเฮยเถา เขานิ่งเงิบไปครู่หนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็พูดติดตลกอย่างเกี้ยวคร้านว่า “เฮยเถา สัญญาชตาณของนายเป็นสิ่งที่น่ามหัศจรรย์จริงๆ นายบอกฉันได้ใหม่ว่าตอนนี้สัญญาชตาณกำลังบอกนายว่าอะไร”

“สัญญาชตาณของฉันบอกว่านายกำลังกลัว นายกำลังโกหก” เฮยเถาตอบ

ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “นายไม่ชอบกระโดดลงไปในน้ำ เกลียดสภาพแวดล้อม หลังเกิดไฟไหม้ของที่นี่ เกลียดซากศพที่ถูกไฟคลอกเหล่านี้ เกลียดที่ต้องเห็นศพจมลงไปใต้น้ำ

“การที่นายต้องกระโดดลงไปใต้น้ำก็ไม่ใช่เพื่อเก็บแต่ัมอะไรหรอก แต่เพื่อสิ่งอื่น เป็นสิ่งที่อันตรายกว่า นายเกลียดที่ต้องทำแบบนั้น แต่นายก็ยังตัดสินใจว่าจะกระโดดลงไป”

เฮยเถาะชะงักก่อนเอ่ยต่อ “ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมนายถึงต้องทำเรื่องของตัวเอง เกลียด”

“นายเกลียดการปฏิเสธสัญชาติญาณของตัวเองไหม” ไปหิ้วกระซิบถามเขา

เฮยเถาะอึ้งค้ำหนึ่ง “เกลียด”

ไปหิ้วหัวเราะเบาๆ “งั้นทำไมนายถึงยอมปฏิเสธสัญชาติญาณของตัวเองเพื่อฉัน แล้วเปลี่ยนมาเชื่อฉันแทนล่ะ นายก็รู้ว่าฉันกำลังโกหกนายอยู่ นายกำลังทำเรื่องของตัวเองเกลียดอยู่นะ”

เฮยเถาะชะงักไปครู่หนึ่ง “...เพราะนี่เป็นคำขอของนาย”

“แค่ฉันขอ นายก็ยอมทำตามงั้นหรือ” ไปหิ้วทำหน้ากึ่งยิ้มกึ่งบึ้ง “ถ้าคนอื่นขอร้องนาย นายก็จะทำงั้นสิ”

เฮยเถาะได้กลับอย่างรวดเร็ว “ไม่”

ไปหิ้วพึมพำเสียงเบา “งั้นทำไมถึงยอมทำตามคำขอของฉันล่ะ”

เฮยเถาะเงยไปพักหนึ่ง ตอนที่เอ่ยปากอีกครั้งน้ำเสียงของเขาเฉื่อยแฉะงุนงงอย่างชัดเจน “...ไม่รู้”

ไปหิ้วอ้าปากเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายกลับอธิบายพร้อมรอยยิ้ม “เฮยเถาะ เคยมีใครสอนนายไหม ว่าบางทีเราก็เต็มใจทำเรื่องของตัวเองเกลียดเพื่อใครบางคน”

เฮยเถาะส่ายหน้าอย่างลึกลับ “จากนั้นก็ถาม “เพราะอะไร”

ไปหิ้วเงยไปนานมาก ก่อนตอบว่า “เพราะฉันรักคนคนนั้น”

เขากระซิบด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลจนน่าเหลือเชื่อ แล้ววินาทีต่อมา ก็ปล่อยมือที่กอดคอเฮยเถาะและทิ้งตัวหงายหลังลงสู่เบื้องล่าง

เฮยเถากำลังสะบัดแส้จัดการซากศพที่เข้ามาใกล้เพื่อเปิดทาง ต้องหันกลับไปมองทันทีเมื่อสังเกตเห็นไปหลิวทิ้งตัวลงไปทางด้านหลังโดยไม่สนใจซากศพที่พุ่งมาจากทุกทิศทาง เขาพาดแส้ใส่ซากศพที่อยู่ข้างกายไปหลิว ก่อนกระโดดตามไปหลิวลงไป แล้วยื่นมือออกไปคล้ายอยากคว้าไปหลิวเอาไว้

ไปหลิวตกลงในป่าที่กำลังลุกเป็นไฟและมีลมแรง ในดวงตาสีดำสนิทของเขาไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ สะท้อนภาพเฮยเถาที่กระโดดตามเขาลงมา

ซากศพรอบๆ พยายามเข้าใกล้ไปหลิวไม่หยุด แม้ส่วนใหญ่จะถูกเฮยเถาใช้แส้พาดออกไปแล้ว แต่ซากศพมีมากเกินไป จึงยังคงมีบางส่วนที่สามารถป็นขึ้นมาบนร่างเขา

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหลิวถูกปีศาจ (ซากศพครึ่งตาย) โจมตีค่าสติกำลังลดลง...]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ค่าสติของผู้เล่นไปหลิวลดลงต่ำกว่า 60 หน่วยกำลังมองเห็นภาพลวงตา...]

สายตาของเฮยเถาจับจ้องอยู่ที่ไปหลิว มีหลายครั้งที่เขาอยากจะใช้แส้รัดคอของไปหลิวแล้วดึงอีกฝ่ายขึ้น แต่กลับหยุดมือขณะออกแส้

...เขาไม่มั่นใจ

ไม่ว่าจะเป็นอาวุธชิ้นใด ปกติเฮยเถาก็ใช้มันจัดการปีศาจ จึงไม่เคยคิดถึงเรื่องการควบคุมแรงมาก่อน แม้จะดูเหมือนว่าเขาสามารถควบคุมแรงของตัวเองได้เป็นอย่างดี แต่กลับไม่มั่นใจเสียเอง

เพราะเขาไม่เคยใช้แส้ช่วยชีวิตใครมาก่อน

เขาไม่รู้ว่าจะเมื่อสะบัดแส้ออกไปแล้ว จะรัดร่างของไปหลิวโดยไม่ทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บได้หรือไม่ หรือว่าจะพาดใส่ไปหลิวจนร่างของอีกฝ่ายขาดสองท่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่เฮยเถาคิดว่าคำพูดของผู้พิพากษาเทพกษัตริ์นั้นมีประโยชน์

...ฝึกใช้แส้ให้ดีเถอะ บางทีนายอาจจะต้องพบเจอกับสถานการณ์ที่อยากใช้แส้แต่กลับทำอะไรไม่ได้ในสักวัน

เมื่อถึงตอนนั้น นายจะพ่ายแพ้ให้กับผู้ใช้แส้คนอื่น

เฮยเถาพาดแส้ใส่ซากศพที่อยู่ใกล้ๆ อย่างต่อเนื่อง จดจ่ออยู่กับการกระโดดข้ามไปมาบนกิ่งไม้ ทิ้งตัวลงสู่พื้นอย่างรวดเร็ว พลางยื่นมือไปหาไปหลิว

ที่เกือบจะตกลงถึงผิวทะเลสาบ

ขณะที่มือของเฮยเถากำลังจะจับไหล่ของไป๋หลิวได้แล้ว เขากลับเห็นไป๋หลิวหันหน้ามาเล็กน้อยแล้วยิ้มให้ตัวเอง

รอยยิ้มนั้นทั้งบริสุทธิ์ทั้งซุกซน ในดวงตาของเขาสะท้อนภาพของเฮยเถาเพียงคนเดียว รวากับมีพรายน้ำแหวกว่ายอยู่ในนั้น เห็นได้ชัดว่าทั้งหมดคือความสุขอันแสนบริสุทธิ์ แต่มักทำให้ผู้คนรู้สึกอยากร้องไห้เสมอ

ไป๋หลิวส่งยิ้มแบบนั้นให้เฮยเถา พลังกระซิบว่า “เขี่ยเถ่า ฉันคิดถึงนาย “ลาก่อน”

เฮยเถาชะงัก มือที่กำลังจะคว้าตัวไป๋หลิวพลันหยุดชะงัก ไป๋หลิวลื่นหลุดจากมือเขา ร่วงลงสู่ทะเลสาบเย็นเฉียบ

เฮยเถาที่ตามมาติด ๆ ก็ตกลงในทะเลสาบเช่นกัน

ซاکศพรอบ ๆ ก็กระโดดตามลงไปทะเลสาบอย่างคลุ้มคลั่งราวกับเป็นบ้า แล้วจมลงสู่ก้นทะเลสาบอันมืดมิด ทะเลสาบสีครามถูกย้อมเป็นสีดำทันที

แม้แต่ซاکศพในพิธีสังเวศแด่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ก็ยังถูกดึงดูดให้รีบร้อนไปยังก้นทะเลสาบโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

เหลือซاکศพเพียงไม่กี่คนที่อยากหนีแต่กลับถูกพลังบางอย่างตรึงไว้ที่เดิม พวกมันกรี๊ดร้องโหยหวนพลาญแกะรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ด้วยท่าทางบิดเบี้ยว

หลังจากอเล็กซ์เห็นว่าซاکศพทั้งหมดวิ่งไปแล้ว ก็หัวเราะเสียงดังอย่างบ้าคลั่ง “ในที่สุดไป๋หลิวก็มา ในที่สุดฉันก็จะหลุดพ้นแล้ว”

สีหน้าของผู้พิพากษาเทพกบฏลั่นเปลี่ยนไป “ไม่ดีละ ท่าทางแบบนี้ไป๋หลิวเลือกรับของขวัญจากเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย”

พอพูดจบ เขาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเพื่อกระซอกเชือกที่มัดมืออยู่จนขาด สมาชิกทีมอีกสามคนก็กระซอกเชือกที่มัดตัวเองออก แล้วกระโดดลงจากเสาไม้

ไป๋อ้อปากหวาน ก่อนเอ่ยถามอย่างงุนงง “เกิดอะไรขึ้น ฉันเพิ่งตื่น ตอนนีัรวบรวมข้อมูลผ่านด่านเส้น ‘True End’ ได้แล้วหรือ”

ไป๋เจี๋ยมูอดกโลกตามองบนไม้ได้ “ทำไมนายหลับได้ในทุกสถานการณ์

เลยละ นายเป็นหมูหรือไง”

ไปอึ้งย้งตอบอย่างมั่นใจ “ทุกครั้งที่ผู้พิพากษาเทพกบฏเปิดเส้น ‘True End’ ฉันฟังไม่ออกแม้แต่คำเดียว ไม่สู้ฉวยโอกาสนี้พักผ่อนให้เต็มที่ หลังจากออกจากเกมยังต้องทำงานบ้านอีกนะ นายคิดว่าลูกเขยของครอบครัวนายวันๆ มีเวลาร่างมาซ่อมง่ายนักหรือไง”

ไปเจียมมุพูดไม่ออก “...มีแค่นายที่พูดถึงความโง่ของตัวเองได้อย่างเปิดเผยแบบนี้”

“หรือว่าเมื่อก่อนนายฟังรู้เรื่องว่าผู้พิพากษาเทพกบฏกำลังพูดอะไร” ไปอึ้งย้งใช้หลักการแตกโหลไปเจียมมุอย่างมีเจตนาร้าย พลังเหลือบมองเขา

ไปเจียมมุ “...”

อันที่จริงก็ฟังไม่รู้เรื่อง ช่วงหลังๆ ก็เกือบหลับเหมือนกัน

ผู้พิพากษาเทพกบฏโบกมืออย่างจบบัญญา เพื่อขัดจังหวะการตีฝีปากของคนทั้งคู่ “พอแล้ว ไปทำเรื่องสำคัญกันดีกว่า”

เมื่อได้ยินผู้พิพากษาเทพกบฏบอกแบบนี้ ในที่สุดไปเจียมมุกับไปอึ้งย้งก็เอาใจจริงเอาใจขึ้นมา พวกเขาหยิบอาวุธของตนออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปอึ้งย้งใช้สกิลส่วนตัว (เทพแห่งการทำอาหาร) เครื่องมือที่เลือกใช้คือเครื่องตีไข่ความเร็วสูง]

ไปอึ้งย้งตีเครื่องตีไข่ที่สูงเท่าครึ่งตัวคนออกมาพาดไว้บนป่า

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปเจียมมุใช้สกิลส่วนตัว (มีดผ่าตัดที่ลึ้มเหลว)]

ไปเจียมมุตีมีดผ่าตัดที่ตรงปลายด้ามมีหวังไว้สำหรับควงเล่นออกมาจากกลางหัวใจหลายเล่ม แล้วควงไว้บนนิ้วหลายรอบด้วยท่าทางแปลกๆ แต่กลับไม่ทำให้นิ้วของตัวเองบาดเจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว

จากนั้นก็จับด้ามมีดไว้ แล้วหันไปพยักหน้าให้ผู้พิพากษาเทพกบฏ แสดงว่าเขาพร้อมแล้ว

ผู้พิพากษาเทพกบฏชะงัก ก่อนยกมือขึ้นเหมือนอยากจะทำบางอย่างออกมาจากด้านหลัง แต่สุดท้ายกลับเอามือลง “ไปกันเถอะ”

ไปอึ้งย้งถามอย่างแปลกใจ “เอ๊ะ ผู้พิพากษาเทพกบฏ คุณไม่ใช่อาวุธสกิลของคุณเหรอ อาวุธสกิลของคุณแข็งแกร่งที่สุดในหมู่พวกเราเลยนะ ถ้าดูจาก

นิสัยชอบแหกคอกของไป๋หลิว สกิลของคุณน่าจะมีผลกับเขาอย่างน่าอัศจรรย์เลยมั้ง”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หันมายิ้มให้เขาจนตาโค้ง ตอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่นสุด ๆ “ใช่แล้ว ดังนั้นจึงต้องอุปไว้จนถึงการแข่งขันลีก มิแต่ต้องใช้กับเขาเท่านั้นถึงจะได้ผลกำไรสูงสุด

“ถ้าหยิบไพ่ตายออกมาแสดงง่าย ๆ ในตอนนี้ เหมือนเอาของดี ๆ มาใช้กับเรื่องไร้สาระ นี้ออกจะดูโง่ไปสักหน่อย”

ไป๋อี้กับไป๋เจี๋ยมู่ที่แสดงสกิลของตัวเองซึ่งเป็น‘ไพ่ตาย’ออกมาง่าย ๆ “...”

ทุกครั้งพวกเขาล้วนไม่เข้าใจว่าผู้พิพากษาเทพกษัตริย์ใจเยาะเย้ยพวกตนหรือว่ากำลังวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันอยู่อย่างเอาจริงเอาจังกันแน่

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์เดินนำไปข้างหน้า

ไป๋เจี๋ยมู่ตามไปติด ๆ “ไปไหนครับ”

“ทะเลสาบ” ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์ตอบโดยไม่ลังเล “สนามรบสุดท้ายที่ไป๋หลิวเลือกจะต้องเป็นที่นั่นแน่ ๆ”

ไป๋เจี๋ยมู่สงสัย “ทำไมล่ะ”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หันมาตอบ “เพราะเขาทำข้อตกลงกับพวกเรา บอกว่าจะทำให้เฮยเถาแพ้และออกจากเกมที่ทะเลสาบ

“คนคนนั้นไม่มีทางเลือกที่ดีง่าย ๆ เขาจะต้องส่งมอบความพ่ายแพ้ของเฮยเถาให้พวกเราที่ทะเลสาบตามที่นัดแนะกันไว้แน่”

อีกฟากหนึ่ง

หลังจากที่เฮยเถากระโดดตามไป๋หลิวลงทะเลสาบ ถึงเออร์ต่ำกับหลิวเจี๋ยอี้ก็กระโดดตามลงไปโดยไม่ลังเล

ใต้ผิวน้ำทะเลสาบเย็นเฉียบมืดสลัวจนมองได้ไม่ชัด เห็นเพียงซากศพสีดำเลื่อนราวว่ายน้ำผ่านไป ซากศพตะเกียกตะกายลงไปใต้น้ำไม่หยุด แหกกว่ายจากขอบทะเลสาบไปยังตำแหน่งที่อยู่ใกล้กับใจกลางทะเลสาบ

โคลนเดือดที่ดูคล้ายกับยางมะตอยตรงกันทะเลสาบกำลังกลืนกินซากศพเหล่านั้น

ถึงแอร์ต้าขวางอยู่ตรงหน้าหลิวเจียอี คอยโจมตีใส่ซากศพที่เข้ามาใกล้ ไม่หยุด แต่ยังคงถูกซากศพหลายชิ้นเกาะติด แขนซ้ายของถึงแอร์ต้ากับขาซ้ายของหลิวเจียอีเริ่มกลายพันธุ์แล้ว

เนื่องจากทัศนวิสัยใต้น้ำค่อนข้างจำกัด ความเร็วของกระสุนย่อมถูกจำกัดไปด้วย นี่เป็นพื้นที่ซึ่งจำกัดความสามารถของมือปืนอย่างถึงแอร์ต้า

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหลิวเจียอี ใต้น้ำเช่นนี้ ยาพิษของเธอกลายเป็นอาวุธโจมตีที่ฆ่าศัตรูหนึ่งพันฆ่าตัวตายแปดร้อย

ตอนที่ยังหาตำแหน่งที่แน่นอนของไปหลิวไม่พบ ในสถานการณ์ที่เธอไม่มีทางจัดเตรียมยาแก้พิษให้ไปหลิวได้ทันเวลา การสาดยาพิษตามใจชอบอาจฆ่าไปหลิวได้เลย

หลิวเจียอีงอขาข้างซ้ายที่กลายพันธุ์ไปด้านหลัง พลังขมวดคืออย่างไร้ความคิด

...ไม่รู้ว่านี่เป็นความเข้าใจผิดของเธอหรือเปล่า เธอไม่รู้สิว่าในดันเจี้ยนนี้ไปหลิวชอบแยกตัวเองออกจากกลุ่มของเธอกับถึงแอร์ต้า หรือไม่ก็พาเธอไปยิงจากเกมที่จำกัดการใช้อาวุธของพวกเธอได้

อย่างเช่นตอนแรกที่ไปหลิวยอมให้เหยยเถาแบกตัวเองไป ต่อมาก็ส่งพวกเธอออกไปแยกกันอยู่ในทิมสกาอากาศดกับทิมคอมมานโดหน่วยที่หนึ่ง หลังจากกลับมารวมตัวกันด้วยความยากลำบาก ก็พาเธอกับถึงแอร์ต้าไปยังเขตลับที่มีกลุ่มหมอกเชื่อมต่อกัน

...ตอนนี้ยังพาลงมาได้ทะเลสาบขุนคลังที่ทำให้เธอกับถึงแอร์ต้าใช้สกิลได้อย่างจำกัด

หลิวเจียอีเชื่อว่าไปหลิวไม่มีทางมองกฎการออกแบบของเกม <<ป่าชายแดน>> นี้ไม่ออก ปกติแล้วไปหลิวจะต้องอาศัยกลยุทธ์ที่สุดโต้งบางอย่างมาเติมพลังครั้ง จากนั้นก็จบเกม

แต่...เขากลับย้อเวลามาจนถึงตอนนี้ ทั้งยังอาศัยพื้นที่มาจำกัดสกิลของเธอและถึงแอร์ต้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

นี่ไม่ใช่สไตล์การวางกลยุทธ์ของไปหลิวเลย สิ่งที่เขาเชี่ยวชาญคือการพัฒนาข้อได้เปรียบด้านสกิลของแต่ละคนอย่างสุดโต้ง ไม่ใช่การขัดขวางพวกเธอ

ทุกวิถีทางแบบนี้

...ทำให้เธอรู้สึกเหมือน...เหมือนไปหลีกกำลังรอบบางสิ่งบางอย่างที่อันตรายมาก ๆ และสิ่งนี้ก็เป็นที่พวกเธอจะต้องห้ามไม่ให้ไปหลีกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับไปหลีกก็เลยใช้วิธีต่าง ๆ นานามาแยกพวกเธอออกจากตัวเอง จำกัดสติลของพวกเธอ เพื่อป้องกันไม่ให้เธอกับถึงเออร์ตาไปขัดขวางเขา

หลิวเจียอี่ขมวดคิ้วแน่นขณะมองไปยังกันทะเลสาบสีดำ ลางสังหรณ์ที่ทำให้จิตใจของเธอไม่สงบยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ

ไปหลีก คุณวางอุบายกับทุกคนแบบนี้ คิดจะทำอะไรกันแน่?

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์กับคนอื่น ๆ รีบรุดมาที่ริมทะเลสาบ ซากศพสีดำลงไปใต้น้ำกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า มองไกล ๆ เหมือนฝูงมดดำกำลังเดินเบียดกันอย่างหนาแน่นไปที่แอ่งน้ำขนาดใหญ่

ไปอ้อขุ่นลุกทั้งตัว “อ้อ เชี่ย กระบวนท่านี้ ในน้ำเกิดอะไรขึ้นนะ”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์มองไปยังทะเลสาบที่กระเพื่อมอยู่ไม่ไกล “ต้องลงไปเท่านั้นถึงจะรู้”

พอพูดจบ เขาก็กระโดดลงไปเป็นคนแรกโดยไม่ลังเล จากนั้นก็เป็นไปเจียอู้กับสมาชิกคนอื่น ไปอ้อลูบขนแขนที่ตั้งชัน พลังหัวเราะอย่างขมขื่นก่อนบิบบจุกแล้วกระโดดตามลงไป

เพียงครู่เดียว ทั้งถึงเออร์ตา หลิวเจียอี่ และทีมล่าดับนักฆ่าที่นำโดยผู้พิพากษาเทพกษัตริย์ก็ดำลงไปถึงกันทะเลสาบ

กันทะเลสาบที่กลืนกินซากศพอย่างต่อเนื่อง พลันปรากฏกระแสน้ำวนขนาดใหญ่ตรงบริเวณหลุมลึก ยิ่งกลืนกินซากศพเข้าไปมากเท่าไร โคลนบนพื้นก็ยิ่งหนาขึ้นเท่านั้น โดยมีไปหลีกกำลังนอนอยู่กลางกองซากศพที่ถูกลืนกินเหล่านั้น

สองมือของไปหลีกประสานกันวางตรงหน้าท้อง สีหน้าสงบเรียบเฉย นัยน์ตาหรีบหรือไร้แสง ผิวขาวสะอาดตรงต้นคอเปล่งแสงเลื่อนรางอยู่ท่ามกลางกันทะเลสาบมืดสลัว

แขน มือซ้าย มือขวา เท้าซ้าย เท้าขวาของไปหลีกล้วนกลายเป็นพัณฑ์หมดแล้ว จึงกลายเป็นมือขาวซีดอมเขียวแปลก ๆ

เขานอนอยู่บนซากศพซึ่งเข้ามากลุ่มรูปร่างของเขาอย่างสงบ รวากับเป็นศพที่ถูกฝังพร้อมกับซากศพเหล่านั้น

ส่วนเฮยเถาก็เอาแต่จับไหล่ของไป๋หลิว พยายามออกแรงลากเขาออกมาข้างนอกอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่กลับทำได้แค่เบิกตามองดูไป๋หลิวจมลึกลงไป ในกองซากศพเหล่านั้น

ไว้ว่าเขาลากตัวไป๋หลิวออกมาไม่ได้ แต่...

เฮยเถาออกแรงดึง เขาได้ยินเสียงกระดูกของไป๋หลิวหักและฉีกขาดอย่างชัดเจนจึงรีบปล่อยมือ ฟองอากาศผุดพรายออกมาจากมุมปาก ขณะจ้องมองซากศพที่อยู่ใต้ร่างไป๋หลิวด้วยสีหน้าเย็นชา...

...ซากศพเหล่านั้นผสานเข้ากับร่างของไป๋หลิวอย่างสมบูรณ์แล้ว

นอกจากว่าไป๋หลิวจะออกมาด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นเฮยเถาคงทำได้แค่ดึงแขนของไป๋หลิวจนขาดออกจากร่าง เลือดสาตกระจาย แทนที่จะลากเขาออกมาทั้งตัว

แต่ไป๋หลิวไม่ยอมออกมาแน่ๆ เขานอนอยู่บนกองซากศพเหมือนนอนหลับ และค่อยๆ ปลายพันธุ์จนถึงหัวใจแล้ว

คำปลงदानทานของเฮยเถาส่งมากจนหน้าตกใจ ซากศพเหล่านี้จึงทำร้ายเขาได้ไม่มากนัก ตอนนั้นจึงยังไม่มีส่วนไหนบนร่างกายของเขาที่กลายเป็นพันธุ์ เขาจ้องไป๋หลิวอยู่พักใหญ่ จู่ๆ เฮยเถาก็โน้มตัวลงไปกอดไป๋หลิวแน่น แล้วใช้ร่างของตัวเองขวางพวกซากศพที่ไต่ขึ้นมาไม่หยุด

ในที่สุดไป๋หลิวก็ลืมตา เขามองเฮยเถาที่นอนทับอยู่บนร่างตน “นายไม่ต้องทำเพื่อฉันถึงขนาดนี้ก็ได้”

“ฉันไม่ได้ทำเพื่อนาย” เสียงของเฮยเถาเบามาก เพียงอ้าปากก็มีฟองอากาศผุดออกมามากมาย “ฉันแค่คิดว่าเมื่อไหร่ฉันทำผิดไป”

ไป๋หลิวถาม “นายทำอะไรผิด”

น้ำเสียงของเฮยเถาเจือแววเสียใจ “ฉันควรเชื่อสัญชาตญาณของตัวเอง ไม่ใช่เชื่อคำพูดของนาย นายโกหกฉันจริงๆ ด้วย”

ไป๋หลิวหัวเราะเบาๆ “ใช่ ผู้พิพากษาเทพกบฏไม่เคยสอนนายหรอกว่า คนยิ่งฉลาดก็ยิ่งชอบหลอกคนอื่น”

“อืม” เฮยเถาะรับเสียงเบา เขากอดไปหิ้วแน่นขึ้น “ฉันรู้แล้ว”

ซากศพดึงไปหิ้วให้จมลงไปเรื่อยๆ ซากศพเหล่านั้นก่อตัวเป็นกำแพงแน่นหนา พื้นที่ซึ่งเฮยเถาะปกป้องไว้จึงเหลือน้อยลงเรื่อยๆ สุดท้ายไปหิ้วก็เหลือเพียงมือขวาและดวงตาคู่หนึ่งที่ยังไม่กลายเป็นพันธุ์

เฮยเถาะจับมือขวาข้างนั้นของไปหิ้วแน่น เขาไม่กล้าไม่ออกแรง ทั้งยังไม่กล้าออกแรงมากเกินไป ใช้ดวงตาของตนจ้องเข้าไปในดวงตาของไปหิ้วที่ค่อยๆ ปิดลงโดยไม่ละสายตา

น้ำเสียงเจือรอยยิ้มของไปหิ้วดังออกมาจากกองซากศพ “เฮยเถาะ นายรู้ไหม ฉันเคยจับมือคนคนหนึ่งไว้แบบนี้ พยายามช่วยชีวิตเขา”

เฮยเถาะเอ่ยถาม “จึงนายช่วยเขาได้ไหม”

ไปหิ้วอ้อมยิ้มแล้วตอบว่า “ช่วยได้สิ

“ตอนนี้ เปลี่ยนเป็นเขาออกแรงจับมือฉันเอาไว้ เพื่อช่วยชีวิตฉันแทน”

เสียงของไปหิ้วค่อยๆ เบาลง “จู่ๆ ฉันก็อยากรู้ว่าหลังจากเขาถูกฝังอยู่ใต้น้ำ โลกที่เป็นของเทพเจ้าโบราณเป็นยังไงกันแน่

“...ฉันจะเข้าไปในโลกที่เป็นของเทพเจ้าโบราณได้ไหม ไปพบเขาอีกครั้งแล้วฆ่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไว้ จากนั้นก็พาดวงวิญญาณของเขาออกมา”

เสียงของไปหิ้วจางหายไปแล้ว ในที่สุดซากศพที่ตะเกียกตะกายก็หยุดดิ้นกันทะเลสาบกลับมาใสสว่างอีกครั้ง

ในที่สุดหลิวเจียอู่กับถังเอ๋อร์ต้า และทีมลำดับนักฆ่าที่ถูกขัดขวางมาโดยตลอดก็มองเห็นตำแหน่งของเฮยเถาะ

หลิวเจียอู่กับถังเอ๋อร์ต้าแทบจะพุ่งไปหาเฮยเถาะในทันที

เธอไม่กล้าเชื่อว่าไปหิ้วจะถูกกลืนกินจนเหลือแค่มือขวาที่โผล่ออกมาด้านนอกเพียงข้างเดียว

นอกจากนั้นมือขวาข้างนี้ก็กำลังค่อยๆ กลายพันธุ์ หลิวเจียอู่รีบหยิบยาแก้พิษออกมา

เฮยเถาะส่ายหน้า “นี่เป็นปีศาจที่โจมตีค่าสติ นายารักษาของเธอใช้ไม่ได้ผลหรอก”

ถังเอ๋อร์ต้าเกือบจะยิงกองซากศพขนาดใหญ่ที่ตีนรอนอยู่ใต้ทะเลสาบแห่งนี้

แต่เฮยเถากลับปิดปากกระบอกปืนของเขาไว้

เฮยเถามองถึงแอร์ท่าด้วยดวงตาที่ไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ “ไปหลิว อยู่ด้านล่าง เขาพसानเข้ากับซาคศพจนกลายเป็นร่างเดียวกันแล้ว ถ้านายยัง ซาคศพ เขาจะบาดเจ็บ”

หลิวเจียอี่นั่งมองมือขวาซึ่งเหลือเพียงสองนิ้วเท่านั้นที่ยังไม่กลายเป็นกระดูก สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว

...คิดหาทาง! รีบคิดหาหนทาง! จะต้องมึหนทางใดทางหนึ่งที่สามารถหยุด การกลายเป็นกระดูกของไปหลิวได้!

ไม่มีทาง

ไปหลิวต้องการกลายเป็นกระดูกเอง เธอไม่สามารถหยุดสิ่งที่ไปหลิวต้องการ ทำได้ เธอไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำไมไปหลิวถึงต้องทำแบบนี้!

หลิวเจียอี่กับถึงแอร์ท่าเบิกตามองมือขวาข้างนั้นถูกกลืนกิน กลายเป็น ซาคศพ เฮยเถาค่อยๆ ปลดปล่อยมือออกทีละนิ้ว ๆ

สุดท้ายมือขวาข้างนั้นก็กลายเป็นกระดูกอย่างสมบูรณ์

[แจ้งเตือนจากระบบ (ถึงผู้เล่นทุกคน) : ค่าสถิติของผู้เล่นไปหลิวลดลง เหลือ 0 ร่างกายกลายเป็นกระดูกอย่างสมบูรณ์ ออกจากเกม]

บทที่

306

ปาชาเยาถน 34

หลิวเจียอีหายใจไม่ออกขณะมองมือสีเขียว ๆ ดำ ๆ ช่างนั้น เธอสลักน้ำ
เข้าไปเล็กน้อย ถึงเออร์ต่ำจึงพาเธอว่ายน้ำขึ้นไปด้านบน

เฮยเถาปล่อยมือแล้วลอยตัวอยู่กลางน้ำ เขาจ้องนิ่ง ๆ ไปที่ก้นทะเลสาบ
จากนั้นก็รีบขึ้นไปบนผิวน้ำ ระหว่างว่ายน้ำขึ้นไปก็พบกับพวกผู้พิพากษาเทพ
กบฏ จึงว่ายน้ำขึ้นไปพร้อมกัน

ริมทะเลสาบ

หลิวเจียอีสลักน้ำจมน้ำซีดพลางจ้องมองผิวน้ำอย่างเอาเป็นเอาตาย
คล้ายหวังว่าไปหลิวจะโผล่ขึ้นมาจากใต้น้ำ

ถึงเออร์ต่ำลอบหลังให้หลิวเจียอีด้วยสีหน้าเกือบว่างเปล่า เหมือนเขา
ยังไม่เข้าใจว่าเมื่อครู่เกิดเรื่องอะไรขึ้น

...ไปหลิว ไปหลิวที่เก่งไปซะทุกอย่างคนนั้นกลายเป็นรู้อย่างสมบูรณ์
ต่อหน้าต่อตาพวกเขา จากนั้นก็ตายเฉยเลย

นี่ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องตลก

ถ้าไม่ใช่ข่าวข้อความแจ้งเตือนจากระบบถึงผู้เล่นทุกคนข้อความนั้นยังอยู่
ถึงเออร์ต่ำคงคิดว่าเป็นเล่นหลอกอย่างหนึ่งของไปหลิว

เฮยเถาขึ้นมาจากน้ำ ด้านหลังยังมีพวกไปอี้ซึ่งสีหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมาย
คำถามตามมาด้วย “เกิดอะไรขึ้น พวกเราเพิ่งลงไปใต้ทะเลสาบก็ได้รับประกาศ
การตายของไปหลิว”

“ไปหลิวยังไม่ตาย” เฮยเถาพูดด้วยน้ำเสียงสงบและราบเรียบโดยไม่
แม้แต่จะหันกลับไป น้ำหยดจากปลายผมลงมาเป็นสาย

ไปอึ้งย้งงุนงง เขาคาดหน้าตาต่างระบบของตัวเองแล้วอ่านประกาศระบบสีแดง
สดบนนั้นซ้ำสองสามรอบเพื่อให้แน่ใจ ก่อนพึมพำว่า “...ฉันไม่ได้อ่านผิดนะ เขา
ตายและออก...”

เฮยเถาหันมาจ้องไปอึ้งโดยไมพูดอะไร เสียงของไปอึ้งจึงค่อย ๆ เบาลง
สุดท้ายก็ปิดปาก เขาตัวสั่นเทาแล้วรีบไปแอบที่ข้างหลังของไปเจียมู่ ก่อน
กระซิบถามเบา ๆ ว่า “ไปเจียมู่ ทำไมฉันรู้สึกว่ายาสายตาที่เฮยเถามองฉันมีรังสี
อาฆาต...”

ผู้พิพากษาเทพกบฏมองเฮยเถา “ทำไมนายถึงบอกว่าไปหลิวยังไม่ตาย”

เฮยเถาเงยบ ไม่ตอบคำ

ผู้พิพากษาเทพกบฏเข้าใจได้ทันที “สัญญาชาตญาณของนายบอกนายอีกแล้ว
ใช่ไหม”

ไม่นานผู้พิพากษาเทพกบฏก็ยอมรับในสัญญาชาตญาณของเฮยเถา จึง
วิเคราะห์อย่างใจเย็น “ถ้าไปหลิวยังไม่ตาย มันเขาก็ไม่น่าจะออกจากเกม เขาจะ
ต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งในเกมนี้แน่ ๆ ตอนนี้พวกเราต้องหาเขาให้เจอ”

“แต่เกมนี้มีเส้นเวลารูปอยู่มากมาย มีทั้งโลกด้านนอกและโลกด้านใน”
ไปเจียมู่ขมวดคิ้ว “แผนที่เกมใหญ่ขนาดนี้ จะหาอย่างไรครับ”

ผู้พิพากษาเทพกบฏคลี่ยิ้ม “ฉันมีวิธีตามหาไปหลิว”

ไปอึ้งครางเสียงเบา “แต่ก็นะ ผู้พิพากษาเทพกบฏ ไปหลิวคนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับ
กับพวกเราสักหน่อย ทำไมเราต้องช่วยตามหาเขาด้วย”

หลิวเจียอี่เท้าหัวเข่า แล้วใช้ถังเออร์ตาเป็นหลักในการดึงตัวเองให้ลุกขึ้น
เธอเงยหน้ามองผู้พิพากษาเทพกบฏ “ถ้าพวกคุณช่วยตามหาไปหลิว หนูจะลง
สนามซ้อมแข่งทั้งหมดกับพวกคุณโดยไม่คิดเงิน เพื่อรับรองความปลอดภัยในการ
ซ้อมแข่งของพวกคุณ”

ผู้พิพากษาเทพกบฏหันไปมองหลิวเจียอี่ แล้วถามข้อมูลเชิงลึก “เธอคือ
แม่เมดน้อยที่มีสิทธิรักษาคนนั้นนะเธอ”

หลิวเจียอี่สุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วพยักหน้า

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หิวเราะ “ข้างเป็นชิปที่มีน้ำหนักอยู่ไม่น้อย ฉันประทับใจมาก

“แต่แม่มน้อย นักกลยุทธ์ของเธอไม่เคยสอนเธอว่า ตอนที่ต่อรองกับคนฉลาด ไม่ว่าจะตื่นตระหนกแค่ไหน ก็ห้ามเอาชิปทั้งหมดของตัวเองออกมาตั้งแต่แรก”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หิวเราะอึ้งอย่างอ่อนโยน แล้วกระซิบว่า “...แบบนี้เขาจะทำตัวได้คือจะเอาชอกอย่างไร่างอายตามชิปของเธอ

“ไปหิวเราะสำคัญกับเธอมากเลยเธอ” ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์มน้อยกระเบิดออกไป “ถ้าฉันช่วยเธอตามหาไปหิวเราะจนเจอ เธอก็ย้ายมาอยู่ทีมของฉันเป็นไง”

รูม่านตาของหิวเราะอึ้งพลันหดเล็กลง ถังแอร์ต่ำก้าวขึ้นมาปิดมือของผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หิวเราะอึ้งอยู่ทั้งแล้วพูดเสียงเย็น “ฝันไปเถอะ!”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์มน้อยทั้งสองข้างขึ้นพลาจกั๊กยิ้มกว้าง แสดงท่าทางว่าตัวเองไม่ได้มีเจตนาร้าย “ล้อเล่นๆ ทีมใหญ่อย่างทีมลำดับนักฆ่าของพวกเราโดยปกติแล้วไม่ทำเรื่องจำพวกแย่งสมาชิกทีมคนอื่นหรอก”

แต่สมาชิกทีมของไปหิวเราะแต่ละคน ล้วนแย่งมาจากมือคนอื่นทั้งนั้น คนคนนี้ก็กำลังพาดพิงถึงไปหิวเราะ

ปืนพลันปรากฏขึ้นในมือของถังแอร์ต่ำ สีหน้าของเขาฉายแววดุดัน “นั่นก็ไม่เกี่ยวกับนาย”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์มน้อยจนตาโค้งพลาจกั๊กตามองหิวเราะอึ้งที่ยังคงก้มศีรษะอยู่ แล้วกลับไปมองหน้าถังแอร์ต่ำ “แต่ถ้าให้ผมพูดในฐานะที่เป็นนักกลยุทธ์คนหนึ่ง ผมคิดว่าสิ่งที่เขาแย่งตัวพวกคุณราวกับเป็นสิ่งของ จากนั้นก็จัดวางไว้ตามใจชอบแบบนี้...”

“นั่นมันไม่เคารพต่อความรู้สึกของพวกคุณเลย”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์มน้อย “...คล้ายที่หักเอาเองว่าพวกคุณจะต้องติดตามเขาตลอดไป เขาเมินเฉยต่อความรู้สึกของพวกคุณ ให้พวกคุณรับผลทั้งหมดที่เกิดจากความตั้งใจและความประมาทของเขาด้วยความตกใจ กังวล และหวาดกลัว โดยที่พวกคุณไม่สามารถปลิกตัวได้

“จะพูดยังไงดีละ วิธีที่นักกลยุทธ์จะควบคุมสมาชิกทีมได้ดีกว่าการควบคุมแบบเผด็จการคือการที่พวกคุณเชื่อมั่นในตัวไปหลีกจากกันบ้างของหัวใจ”

ผู้พิพากษาเทพกบฏยิ้มเหยียด “...แต่ความเชื่อใจแบบนี้มันจะยิ่งทำให้เจ็บปวดกว่าเดิมหลายเท่า เพราะพวกคุณผูกพันกับเขาลึกซึ้ง

“ไปหลีกรู้ว่าพวกคุณจะเจ็บปวดเพราะเขา และเขาก็สามารถคิดวิธีการเล่นเกมที่จะไม่ทำให้พวกคุณเจ็บปวดก็ได้ อย่างเช่นให้พวกคุณออกจากเกมไปก่อน

“ทำไมไปหลีกถึงต้องเลือกหนทางที่เจ็บปวดอย่างการทรمانตัวเองให้พวกคุณเห็นแบบนี้

“นั่นเพราะเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายชอบเห็นคนอื่นเจ็บปวด”

เสียงของผู้พิพากษาเทพกบฏเบามากราวกับเสียงกระซิบ “...พวกคุณไม่คิดหรือว่า ที่ไปหลีกแสดงให้เห็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายเห็นความเจ็บปวดของพวกคุณตั้งแต่ต้นก็เพื่อพิสูจน์แก่นแท้ของเขา จากนั้นก็ทำให้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายตัดสินใจเลือกเขาเป็นผู้สืบทอด เพื่อให้เขาสามารถเข้าสู่ดินแดนของเทพเจ้า...”

“...สำหรับเขาแล้ว ความเจ็บปวดของพวกคุณ เป็นเพียงเครื่องสังเว แต่เทพเจ้าผู้ชั่วร้ายเท่านั้น...”

หลิวเจียอู่กับถังเอ๋อร์ต่ำหีบอาวุธออกมาเกือบจะพร้อมกัน แล้วขยับเข้าประกบผู้พิพากษาเทพกบฏจากทั้งซ้ายและขวาด้วยความเร็วที่ตามองไม่เห็น หลิวเจียอู่กระโดดขึ้นไปบนบ่าของอีกฝ่าย ใช้สองขารัดคอและเอาขวดสเปรย์ยาพิษจ่อไว้ที่คอของเขา

ส่วนถังเอ๋อร์ต่ำก็ใช้มือหนึ่งจับสองมือของผู้พิพากษาเทพกบฏไว้พลหลัง แล้วจ่อปืนลงบนขมับของเขา

ไปเจียมู่กับไปอี้ยุกอาวุธขึ้นเล็งไปทางถังเอ๋อร์ต่ำกับหลิวเจียอู่เกือบจะทันที ด้วยสีหน้าเย็นชา

“ปล่อยตัวนักกลยุทธ์ของพวกเรา”

บรรยากาศพลันตึงเครียด

ผู้พิพากษาเทพกบฏกลับหัวเราะอย่างไม่สนใจ “ผ่อนคลายหน่อยสิ

ผมแค่ล้อเล่น

“ไปเจียมู๋ ไปอี๊ วางอาวุธลงซะ พวกเขาไม่มีทางฆ่าฉันหรอก”

ไปเจียมู๋กับไปอี๊ล้างเลอยู่ครู่หนึ่งแล้ววางอาวุธ

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์หันหน้าไปหาถึงเออร์ตาที่จ่อปืนตรงขมับตน ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหัวเราะออกมา “ผมเคยตรวจสอบคุณ ถึงเออร์ตา คุณเป็นอดีตหัวหน้าหน่วยที่สามของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายไซ้ใหม่

“ในโลกจริง ผมเป็นพลเมืองดีที่ไม่เคยทำผิดต่อสิ่งมีชีวิตใดๆ ผมจ่ายภาษีตรงเวลา ทำงานล่วงเวลาทุกวัน และไม่เคยฆ่าผู้บริสุทธิ์ในเกมเลยแม้แต่คนเดียว” ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์ยิ้มอย่างสบายใจ “คุณแน่ใจหรือว่าจะลงมือฆ่าคนธรรมดาที่ไม่สอดคล้องกับหลักการฆ่าคนของคุณอย่างผม”

ถึงเออร์ตาทักตกราม นิ้วมือที่คล้องอยู่บนไกปืนสั่นระริก

...ทำไม่ได้

หลักการของเขาไม่อนุญาตให้เขาฆ่าคนธรรมดา

ขอบตาของหลิวเจียอี่แดงเรื่อ นิ้วมือวางอยู่บนจุกสเปรย์ด้วยสีหน้าอาฆาตแค้นที่แทบจะปิดไว้ไม่มิด “...ถึงเออร์ตาฆ่าคุณไม่ได้ แต่หนูทำได้ ช่วยหนูตามหาไปหลิว ไม่งั้นหนูจะฆ่าคุณ!”

“เหตุผลที่ทำให้เธอมีความสัมพันธ์กับเขานั้นไม่เลวเลยจริงๆ สาวน้อย” หลิวเจียอี่จ้องมองเขาพละก้างแยกเขี้ยวยิงฟัน ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์สองนิ้วคืบปากขวดสเปรย์แล้วดันมันออก “...เธอหวังให้ฉันจะช่วยหาตัวไปหลิว ดังนั้นเธอไม่มีทางฆ่าฉันหรอก”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริย์สบตาหลิวเจียอี่อย่างอ่อนโยน “เธอแน่ใจนะว่าจะฆ่าฉันตอนนี้”

หลิวเจียอี่กำขวดสเปรย์แน่น จากนั้นก็วางมันลง

เมื่ออีกฝ่ายกำไปหลิวซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นจุดอ่อนของพวกเขาเอาไว้ในมือ เธอย่อมไม่มีสิทธิ์ลงมือก่อน

ไปอี๊ตะลึงงัน เขามองดูผู้พิพากษาเทพกษัตริย์แก้ไขวิกฤตอย่างง่ายดายด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ

ไปเจียมู๋คงมีดผ่าตัดเล่นอย่างไม่ใส่ใจ

สไตส์ของนักกลยุทธ์อย่างผู้พิพากษาเทพกบฏเป็นอย่างไรมาโดยตลอด ไม่ควบคุมพวกเขาอย่างเข้มงวด ความสัมพันธ์กับสมาชิกทีมก็ไม่ดีไม่แยะ แม้จะถูกศัตรูพุ่งเข้ามาโจมตี ก็จะพยายามแก้ไขปัญหาโดยไม่ใช้อาวุธ

อย่างไรผู้พิพากษาเทพกบฏก็เป็นนักกลยุทธ์ที่สามารถทำให้คู่ต่อสู้ยอมจำนนได้โดยไม่ต้องชักอาวุธในการแข่งขันลีก และฉายานักกลยุทธ์บาดเจ็บต่ำก็ไม่ได้ได้มาเปล่า ๆ

หลิวเจียอีกระโดดลงจากตัวเขา ขณะที่ถึงเออร์ต่ำเก็บปืน

“แม่ไปหลิวจะใช้ความเจ็บปวดของพวกเธอเป็นเครื่องสังเวท แต่พวกเธอก็ยังต้องการตามหาตัวเขาอย่างนั้นหรือ” ผู้พิพากษาเทพกบฏถามเบา ๆ

หลิวเจียอีหันหลังให้ผู้พิพากษาเทพกบฏ ทั้งแผ่นหลังและน้ำเสียงของเธอเครียดเซมิ่ง “...ใช่”

เธอกำหมัดกลางหัวเราะเยาะ “ขนาดสมาชิกทีมที่ถูกเขาแย่งตัวมาราวกับสินค้าและมีความสัมพันธ์ที่แสนเปราะบางอย่างพวกเรา ยังรู้สึกเจ็บปวดเพราะไปหลิวเลือกที่จะทำลายล้างตัวเอง...

“...ฉันตัวไปหลิวเองก็อาจจะเจ็บปวดยิ่งกว่า”

หลิวเจียอีสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ

“ถ้าไปหลิวใช้ความเจ็บปวดของพวกเราเป็นเครื่องสังเวทแต่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายจริง ๆ นั้นเครื่องสังเวทที่สำคัญที่สุดก็คือความเจ็บปวดของตัวเอง ความเจ็บปวดของพวกเราเป็นแค่ส่วนเสริม เป็นแค่สิ่งสำรองเท่านั้น”

หลิวเจียอีหันกลับมามองผู้พิพากษาเทพกบฏอย่างใจเย็น “คุณไม่จำเป็นต้องอาศัยเรื่องซับซ้อนเหล่านี้มาสันคลอนความสัมพันธ์ระหว่างหนูกับไปหลิวอีก

“ไปหลิวเป็นคนที่หนูเลือกด้วยตัวเอง หนูรู้จักเขาดีกว่าคุณว่าเขาเป็นคนยังไง ตอนที่ตัดสินใจติดตามเขา หนูก็เตรียมใจไว้แล้วว่าอาจจะถูกเขาหลอกใช้จนตาย”

“ไปหลิวเป็นนักกลยุทธ์ของฉัน” ถึงเออร์ต่ำพูดน้ำเสียงจริงจัง “เพื่อให้ชนะเกม ความเจ็บปวดทั้งหมดคือสิ่งที่ผู้โจมตีหลักล้วนต้องแบกรับด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี

“ในฐานะที่ฉันเป็นสมาชิกทีมของเขา ไม่มีทางวันไหนง่าย ๆ เพียงเพราะ

ความเจ็บปวดแค่นี้หรอก”

“...มุ้งมันขนาดนั้นเชียว” ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์ครุ่นคิด ก่อนหัวเราะออกมา “นั่นมันเกินความคาดหมายของผมจริง ๆ เอาละ ผมจะช่วยพวกคุณหาตัวไปหลิวฟรี ๆ ก็ได้”

หลิวเจียอี่มองเขาด้วยสายตาระแวดระวัง “ฟรี?”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์หันไปมองเฮยเถาที่นั่งยอง ๆ อยู่ริมทะเลสาบด้วยสีหน้ากังวล สองตาของอีกฝ่ายยังคงจ้องอยู่ที่ผิวน้ำ นาน ๆ ครั้งจะสะบัดแล้สั๊กที

เฮยเถาเหมือนจะคิดว่า ในเมื่อไปหลิวจมหายไปในทะเลสาบแห่งนี้ ก็ น่าจะปรากฏตัวออกมาที่ทะเลสาบแห่งนี้ ก็เลยนั่งยอง ๆ กอดเข้าเฝ้ารออยู่ริมฝั่งน้ำ

ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์ถอนหายใจอย่างจ่นปัญญา “คนที่ถูกไปหลิวหลอกใช้ เป็นเครื่องสังเวคความเจ็บปวดแต่เทพเจ้าไม่ได้มีแค่พวกคุณ ยังมีราชาของผมด้วย

“ไปหลิว นักกลยุทธ์ของพวกคุณ ไม่ใช่ตะเกียงขาดน้ำมันจริง ๆ แคเกมเดียวก็สิ้นคลอนจิตใจผู้โจมตีหลักของทีมเราได้แล้ว”

ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์ก็ยิ้มกว้าง ก่อนหันมามองถึงเออร์ตำกับหลิวเจียอี่ “เดิมทีผมก็อยากสิ้นคลอนจิตใจสมาชิกทีมของเขาบ้าง แต่ดูท่าว่าความสามารถของผมจะยังไม่ถึง”

ไม่รู้จะทำไมรอยยิ้มของผู้พิพากษาเทพกษัตริ์ถึงทำให้สั่นหลังของหลิวเจียอี่ กับถึงเออร์ตำเย็นวาว

...ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เวลานั้นกลยุทธ์ที่ชื่อผู้พิพากษาเทพกษัตริ์นี้ยิ้มกลับ ทำให้ผู้คนที่เกิดความรู้อีกอย่างหนึ่งอย่างไม่อาจห้าม

“คุณจะทำไปหลิวยังไง” หลิวเจียอี่เอ่ยถาม

ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์หัวเราะชอบใจ “ใช้ไอเท็ม”

“ไอเท็มอะไร” ถึงเออร์ตำถามต่อ

ผู้พิพากษาเทพกษัตริ์เกาหน้า สายตาลีกลั๊ก “เรื่องนี้ คงต้องขอคุณผู้โจมตีหลักของทีมเรา เขาเอาไอเท็มสำคัญสำหรับติดต่อกันภายในทีมให้ไปหลิว

พลังของไอเทมนี้แข็งแกร่งมาก トラบไคที่ผู้เล่นยังอยู่ เพียงสิ้นระฆัง มันก็จะ
เต็งออกมาจากหน้าต่างไอเทมโดยอัตโนมัติ

“ถ้าไปหลังยังอยู่ในเกมนี้จริง ๆ ละก็ แค่นั้นระฆังก็จะหาตัวเขาพบ”

เมื่อเฮยเถาที่นั่งอยู่ริมน้ำได้ยินคำพูดนี้ก็ค่อย ๆ ยึดตัวตรง รีบเรียกระฆัง
ออกมาจากระบบและสิ้นมันรอบหนึ่ง ผลคือยังไม่ทันจะได้สิ้นมันเป็นครั้งที่สอง
ระฆังก็แตกเป็นเสี่ยง ๆ

เฮยเถาร้องครางอายาว ๆ “ฉันทำพังแล้ว”

ผู้พิพากษาเทพกบฏสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ พลังปิดหน้า “...ใช่แล้ว เป็น
เพราะก่อนหน้านี้นายใช้ระฆังใบนี้ไปแล้ว การที่มันทนมาได้จนถึงตอนนี้ก็นับว่า
ระฆังใบนี้คุณภาพดีมากแล้ว

“ฉันทำเองดีกว่า”

ผู้พิพากษาเทพกบฏหิยระฆังของตัวเองออกมาอย่างจนปัญญา เขา
ถือตำระฆังแล้วเขย่าเบา ๆ สองครั้ง ระหว่างนั้น ระฆังหลายใบก็ส่งเสียงดัง
ขึ้นมาพร้อมกัน

ระฆังของพวกไปเจียมู่กับไปอี้ล้วนส่งเสียง แต่ผู้พิพากษาเทพกบฏกลับ
มองข้ามทะเลสาบไปทันที “อีกฝั่งหนึ่งไม่มีคนของเรา แต่มีเสียงระฆังดังมาจาก
ทางนั้น”

เฮยเถาหายตัวไปจากที่เดิมแล้ว เขาตามเสียงระฆังที่อยู่อีกฝั่งไปเกือบจะ
ทันที โดยมีถึงแอร์ต่ำกับหลิวเจียอู่ตามไปติด ๆ

ไปเจียมู่กับไปอี้ที่อยู่ข้าง ๆ ผู้พิพากษาเทพกบฏสบตากัน “พวกเราก็ไป
กันเถอะ”

อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ข้างรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย

ซากศพที่ถูกไปหลิวซึ่งอยู่ในทะเลสาบดึงดูดไปเมื่อครู่ ตอนนี้น้ำกำลังทยอย
กลับมาเต็มระบ่ออย่างบ้าคลั่งอยู่รอบ ๆ รูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสอง
องค์ พลังท่อนบทสดทำนองแปลก ๆ ของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายอยู่ในลำคอ

“...ร่างกายคนธรรมดาผู้พัง สวากแกะสลักรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย
องค์ใหม่ เพื่อเป็นภาชนะรองรับดวงวิญญาณที่ล่องลอย...”

รูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ที่หน้าตาคลายไปหิ้วดูเหมือนจริงราวกับมีชีวิต เหลือเพียงศีรษะและหัวไหล่ที่ยังคงเชื่อมอยู่กับท่อนไม้ ส่วนพื้นที่อื่น ๆ ถูกแกะสลักเสร็จสมบูรณ์แล้ว ตรงส่วนศีรษะเหลือเพียงเส้นผมเท่านั้นที่ยังไม่ได้แกะสลัก

เหล่าซกคพที่กำลังแกะสลัก รีบเคลื่อนย้ายรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่าไปไว้ด้านข้างรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ที่หน้าตารูปร่างเหมือนไปหิ้ว แล้วแกะสลักตามแบบอย่างระมัดระวัง พวกมันแกะสลักเส้นผมซึ่งเดิมที่ตัดสั้นของไปหิ้วเป็นหางม้าที่ดูมดไว้หลวม ๆ ยาวจรดเอวเหมือนรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า

ดูเหมือนว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบนรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่นี้ จะทำให้รอยยิ้มบนใบหน้ารูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า ยิ่งยิ้มกว้างด้วยความพอใจ

เสียงสวดของเหล่าซกคพที่ยกย้ายสายสะโพกไปรอบ ๆ รูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายดังขึ้นเรื่อย ๆ

“เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายอวดอ้างว่ามีคนเดินตามรอยเท้าตน

“คนผู้นั้นอายุเพียงสิบสี่

“ดังนั้นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายจึงมอบกระดูกสันหลัง หัวใจ และตราศักดิ์สิทธิ์ให้กับคนผู้นี้

“แล้วสรรเสริญว่าเขาเป็นสาวกเพียงหนึ่งเดียวของตน

“ครั้นคนผู้นั้นอายุยี่สิบสี่

“เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายก็ร่วงหล่นลงสู่ทุ่งหิมะ ดวงวิญญาณของสาวกล่องลอยในท้องทะเลลึก

“กระดูกสันหลัง หัวใจ และตราศักดิ์สิทธิ์แตกเป็นเสี่ยง ๆ

“เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายเปลี่ยนไปแล้ว

...

“เทพเจ้าม้วย แต่เขายังคงอยู่ เพราะความชั่วร้ายได้มอบชีวิตอันเป็นนิรันดร์ให้แก่เขา”

รูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ค่อย ๆ สำเร็จตามบทสวด ซกคพ

บางตนชูก้อนหินขึ้นส่ายไปมา แล้วเริ่มทุบทำลายรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า รูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายซึ่งแต่เดิมถูกมัดติดกันไว้จึงหล่นลง ล้มกลิ้งกระจัดกระจาย

เหล่าซาคคพยังคงเด่นระบำอย่างบ้าคลั่ง แล้กระดุกสี่ขาบริสุทธ์กับจี้ไม้กางเขนกลับหัวค่อย ๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้ารูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า

พวกมันชูมือขึ้นสูง ตัวลั่นเทา เสียงสวดยิ่งดังขึ้น

“...ดังนั้นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายจึงมอบกระดุกสี่ขาหลัง หัวใจ และตราศักดิ์สิทธิ์ให้กับคนผู้นี้...”

“สาวกแห่งความชั่วร้ายที่รับและใช้กระดุกสี่ขาหลังของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า เลือดสด ๆ จากหัวใจของเทพเจ้าองค์ใหม่ มาจากส่วนลึกของนิรันดร แม้แต่ความตายก็ไม่อาจพรากสาวกแห่งความชั่วร้าย

“...แต่ตั้งเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ผู้ปกครองจักรวาล”

เหล่าซาคคพชูท่อนไม้ปลายแหลมขึ้นด้วยมือที่กำลังสั่นระริก จากนั้นก็แหงมลงไปตรงหัวใจของรูปสลักเทพผู้ชั่วร้ายองค์เก่า

มีของเหลวสีแดงคล้ายเลือดขึ้นไหลออกมาจากรอยแหว่งตรงหัวใจของรูปสลัก

เหล่าซาคคพชูแล้กระดุกสี่ขาขึ้นแล้วรับเอาของเหลวสีแดงนั้นมาด้วยความเคารพ พวกมันค่อย ๆ ย่อมแล้กระดุกตั้งแต่ด้ามจรดปลายที่ละเอียด ๆ ด้วยท่าทางแปลก ๆ จนแล้กระดุกเส้นนั้นกลายเป็นสีดำสนิทไร้แสงสะท้อน

เดียวกระดุกแหลมคมด้านบนหลุดออกมาตามการย่อมลี

อเล็กซ์ที่ถูกมัดติดกับเสาหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง...นี่คือสีน้ำมันสีแดงเหล่านั้น

...สีน้ำมันสีแดงที่ได้มาจากรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย

ขอเพียงใช้ไม้ปลายแหลมแทงทะลุหัวใจของรูปสลักที่ว่า ด้านในก็จะเต็มไปด้วยสีน้ำมันสีแดงที่มีพลังวิเศษ ซึ่งช่วยให้ความปรารถนาของตนเป็นจริงเสมอ

ตอนแรกอเล็กซ์ยังคิดว่านี่เป็นเพียงน้ำจากพีชประหลาดที่ใช้แกะเป็นรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย

จนเขามารู้ในภายหลังว่า สีนํ้ามันแปลกๆ นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่อนไม้ที่ใช้แกะรูปสลักเลย แต่เป็นเลือดจากหัวใจของรูปสลักเทพเจ้าองค์นี้

ของเหลวสีแดงสดหยดลงบนแล้กระดุกสีขาวยี่สิบหลายดๆ เมื่อการย้อมสีแล้ดำเนินไปได้เกินครึ่ง เหล่าซาศกศพท์คล่องจี้ไม้กางเขนกลับหัวให้รูปสลักเทพเจ้าองค์ใหม่ด้วยความระมัดระวัง

อเล็กซ์เงยหน้าขึ้นเหมือนหลุดพ้น เขาหลับตา บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเศร้าสร้อย “...ในที่สุดเรื่องทุกอย่างก็จะจบแล้ว”

ทันใดนั้นก็มီးเสียงระฆังดังมาจากรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ ซึ่งดูเหมือนกับไปหลิวองค์นั้น ก่อนปรากฏรอยแตกเหมือนเปลือกไข่ร้าวบนพื้นผิวที่แกะสลักอย่างพิถีพิถันของรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ และขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ตามเสียงระฆัง รวกับว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ด้านในกำลังจะเจาะรูปสลักจนทะลุได้ทุกเมื่อ

เหล่าซาศกศพท์ทำพิธีและหยุดสวดกลางคัน

“...แล้กระดุกยี่สิบย้อมสีไม่เสร็จ...”

“...เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ไม่ควรประทับในภาชนะตอนนี้!”

อเล็กซ์ชะงักด้วยความงุนงง เขาเอาแต่จ้องๆ จ้องๆ ไปที่รูปสลักอันนั้น

ดวงตาหรีปรีอของรูปสลักเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่กลับกะพริบเล็กน้อย ลมแรงพัดพาเอาควันที่สะสมอยู่ในป่ามาเป็นเวลานานออกไป

เปลือกไม้ชั้นนอกแตกออกทั้งหมด หางม้ายาวมัดหลวมๆ ไพล่ออกมาจากเปลือกไม้ ปลิวไสวตามสายลม จี้ไม้กางเขนกลับหัวถูกลมพัดจนลอยส่องแสงวิบวับอยู่ท่ามกลางป่าฝนมืดสลัว

เศษไม้หลุดออกขึ้นแล้วขึ้นเล่า ไปหลิวลิมตาสีดำสนิทซ้าๆ เส้นผมด้านหลังศีรษะที่ถูกมัดไว้ลวกๆ เป็นหางม้ายาวตกลงบนป่ายาวจรดเอา

ใบหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกใดๆ มีเพียงความสงบไร้คลื่นลมในดวงตาเหมือนบรรจุกความปรารถนาและความสุขความเศร้าทุกประเภทของมนุษย์ หมุนวนกระจัดกระจายราวกับดวงดาวและกฎของจักรวาลที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ซาศกศพท์กลางป่าฝนหมอบอยู่บนพื้น เนื้อตัวสิ้นเทา กลุ่มควันหนาแน่นที่ปกคลุมป่าฝนมาโดยตลอดพลันสลาย แสงริบที่รีสาดลงมาจากท้องฟ้าที่เป็น

เพียงภาพลวงตา ล่องลงบนร่างเครื่องสังเวद्यผู้ถูกมัดติดกับเสาไม้ซึ่งเป็นพยาน
ในเรื่องราวทั้งหมด

อเล็กซ์เงยหน้าขึ้นมองเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ที่อยู่ติดลงมาต่อหน้า
ต่อตาเขาด้วยสีหน้าตะลึงงัน เกือบจะหยุดหายใจ

...นี่คือเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ที่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่า
เผื่อรอมานานแสนนาน

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหลิวลับเปลี่ยนร่าง ค่าสถานะโดยรวม
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว...กำลังคำนวณ...]

[...เพิ่มขึ้นถึง 10,000 หน่วย...ปลดล็อกความสำเร็จเทพทองเหลืองก็...
ปลดล็อกระบบค่าความศรัทธาระดับต่ำ]

[...เพิ่มขึ้นถึง 30,000 หน่วย...ปลดล็อกความสำเร็จเทพเงินก็...ปลดล็อก
ระบบค่าความศรัทธาระดับกลาง]

[ค่าสถานะโดยรวมยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ระบบกำลังคำนวณ...]

[...ได้รับแพ็กของขวัญระดับราชาจากระบบ (ของขวัญจากเทพเจ้า)...]

[...ใส่กระดูกไม้ทราบดีมหาหนึ่งเส้น โทเคนจี๋ไม้กางเขนกลับหัวที่สามารถ
ติดต่อกับเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายได้หนึ่งชิ้น...]

[...ได้รับสถานะลับใหม่ (ผู้สืบทอดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย)...ด้วย
สถานะดังกล่าว เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายได้มอบจุดเซฟเส้นโลกให้กับผู้เล่น
ไปหลิว--ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นไปหลิวที่ได้รับสิทธิ์ออกแบบเส้นโลกเกม
<<ป่าชายแดน>>]

[จากนี้เป็นต้นไป ผู้เล่นไปหลิวคือเทพเจ้าสูงสุดของเส้นโลก <<ป่า
ชายแดน>> คุณสามารถปรับเปลี่ยนการออกแบบเนื้อเรื่องทั้งหมดของเส้น
โลกนี้ได้ สามารถบันทึกไฟล์ เรียกไฟล์ ปรับเปลี่ยนไฟล์ได้ตลอดเวลา ขอเพียง
คุณรู้สึกว่ามัน่าสนใจ นี่คือนิสิทธิ์ที่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายมอบให้กับผู้สืบทอด]

[...ด้วยสถานะ (ผู้สืบทอดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย) ผู้เล่นไปหลิว
จึงข้ามขึ้นไปปลดล็อกระบบสะสม (ค่าความศรัทธาของผู้สืบทอดเทพเจ้าแห่ง
ความชั่วร้าย)]

[ในฐานะที่ผู้เล่นไปหลิวเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย ไม่เพียงต้องการกำลัง

แต่ยังต้องการความศรัทธาอีกด้วย]

[หากคุณอยากฆ่าเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่าเพื่อขึ้นเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ ไม่เพียงจะต้องแข็งแกร่งทางด้านร่างกาย แต่การได้รับความศรัทธาจากมนุษย์อย่างไม่ขาดสายถึงจะเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับคุณ เมื่อใดที่ค่าความศรัทธาของคุณเหนือกว่าค่าความศรัทธาของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ปัจจุบัน คุณถึงจะมีสิทธิ์ฆ่าเขา...]

[แล้วจะทำให้มนุษย์ศรัทธาในตัวคุณได้อย่างไรละ]

[คำแนะนำอย่างเป็นทางการเป็นมิตรที่มาจากเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย-- มีแค่ตอนที่มนุษย์ทุกข์ทรมานอย่างที่สุด พวกเขาถึงจะศรัทธาในเทพเจ้า ขอเพียงสร้างความยากลำบากอย่างสุดแสนให้พวกเขา มนุษย์ก็จะขายวิญญาณตัวเองกลายเป็นสาวกของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายด้วยความสิ้นหวัง อธิษฐานและขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย]

[กลับกัน เมื่อผู้เล่นที่เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งกลายเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายก็จะได้รับความศรัทธาและวิญญาณของเขา]

[สำหรับคุณแล้ว ไปหลิว เมื่อคุณได้ครอบครองเบงก์ดวงวิญญาณของคนคนหนึ่ง คุณก็จะได้ครอบครองความศรัทธาของเขา เมื่อปริมาณและคุณภาพของเบงก์ดวงวิญญาณของคุณเท่ากับของผม คุณก็จะได้พบกับผม]

[ผมเชื่อว่าอีกไม่นานวันนั้นจะต้องมาถึง]

[ผมเผ้ารอวันที่จะได้พบคุณ ไปหลิว (ยิ้ม)-- ข้อความจากเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย]